

Jochem Myjer

DE GORGELS

EN DE LAATSTE KANS

Illustraties Rick de Haas

Leopold / Amsterdam

HELEMAAL-HEEL-VER-WEG...

9

‘We zijn met te weinig, of-niet-of-wel!’ riep Waakgorgel Jukko. Het zweet gutste van zijn voorhoofd.

Fiiieeeeett. Jukko floot keihard op zijn vingers.

Meteen kwam er een enorme zeearend aangevlogen die keurig achter hem landde.

Pats! Met een ferme tik van zijn Waakstok sloeg Jukko nog twee aanstormende Brutelaars weg en daarna klom hij op de rug van de machtige roofvogel.

‘Braut, ik ga helemaal hulp halen op het Eiland, zeg-maar!’ riep hij tegen een grote gespierde Gorgel met een ruige baard die naast hem vocht.

‘Neem, absöluut, Dönar mee, öf-niet-öf-wel,’ riep Braut met een vreemd accent.

‘Er mag hem, söwiesö, niets överkömen.’ Hij wees naar een oudere Gorgel met een ijzeren helm met twee hoorns die in een hoek werd gedreven door een tiental Brutelaars.

Jukko drukte met zijn voet tegen de zij van de zeearend. Meteen spreidde de vogel zijn enorme bruine vleugels en hij vloog laag over de vechtende wezentjes heen.

Jukko schreeuwde iets naar de oudere Gorgel. Die greep een poot van de grote vogel en stak zijn Waakstok hoog de lucht in. Jukko greep de stok en slingerde de oudere Gorgel met één hand op de rug van de zeearend.

Snel vlogen ze richting het Zuiden.

Jukko keek nog één keer om naar de toendra in het Hoge Noorden.

Hij hoopte dat de overgebleven Grensgorgels hun schuilplaats in het berkenbos veilig hadden bereikt.

FLITSLES

10

Pieppp. Rrrr. Rrrr. Rrrr.

Snel drukte Melle op het knopje van zijn nieuwe horloge. Het piepen en trillen stopte meteen.

Hij rekte zich uit, wreef de slaap uit zijn ogen en bleef net zo lang liggen tot hij zijn horloge op 5.01 uur zag springen. Onder de tijd stond de datum, 24 augustus.

Hij liep naar het raam en schoof het gordijn open.

Plukjes mist zweefden als spoken boven het helmgras.

Vlug kleedde hij zich aan en sloop langs de slaapkamer van opa en oma.

Beneden hing hij de Toverkijker om zijn nek en pakte hij de Waakstok die hij gisteren al bij de achterdeur had gelegd. Hij sloop naar buiten en deed zo zacht mogelijk de deur achter zich dicht.

Pats! Hij voelde een harde tik op zijn enkel.

'Au!' riep Melle. Meteen sloeg hij een hand voor zijn mond.

Hij luisterde, maar binnen in huis sliep iedereen gewoon door. Geïrriteerd keek hij omlaag.

Een klein wezentje met puntige oren en een wollen jasje stond lachend op zijn schoen te zwaaien met een stok. ‘De kleine Krulman is bijna helemaal te laat, of-niet-of-wel,’ zei Bobba.

Melle keek weer op z’n horloge. ‘Het is 5.11 uur. Ik had nog vier minuten, hoor.’

Hij wilde het laten zien aan zijn Waakgorgel.

Flits! Bobba was al weg.

Melle zag dat hij al bijna boven op het duin achter het huis was. Hij flitste op de Mensenmanier achter Bobba aan en kwam hijgend en puffend boven.

Melle keek met zijn superogen om zich heen.

Verderop zag hij op een grasveldje tussen de duinen 43 Waakgorgels-in-opleiding rond Meester Mokka. Zijn Waakgorgel Bobba zwaaide ongeduldig met z’n Waakstok.

Melle sprintte het duin af en ging bij de groep Waakgorgels-in-opleiding staan. Het zweet gutste nu al van zijn voorhoofd.

De jonge Gorgels keken allemaal met open mond naar Melle. ‘Ik had al gehoord dat hij er, zeg-maar, bij zou zijn, of-niet-of-wel,’ fluisterde een van hen zenuwachtig.

‘Ik dacht dat hij dus helemaal veel groter was, of-niet-of-wel,’ zei een jong Gorgelmeisje. Ze kreeg rode vlekjes in haar nek.

Melle hoorde ze zijn bijnaam fluisteren. ‘Moet je die Waakstok van de kleine Krulman helemaal zien, zeg-maar,’ zei een gespierd Gorgeltje tegen zijn vriend. ‘Ik zie het Kotsbalgerslijm er nog op zitten, of-niet-of-wel.’

Verlegen keek Melle naar de grond. Hij voelde een Gorgelhandje op zijn enkel. Het was Belia, de Waakgorgel van zijn zusje Limoni. Hij gaf haar een knipoog.

Meester Mokka schraapte zijn keel. ‘*Goeimorgelavroeggievroeggie*, Waakgorgels-in-opleiding. En wat een eer dat je er ook bent, zeg-maar, kleine Krulman. Tot de zon helemaal achter de duinen opkomt, hebben we een van de belangrijkste lessen van deze opleiding, of-niet-of-wel. De Kunst-van-het-helemaal-wegflitsen.

We hebben vandaag, zeg-maar, een Gast-Meester die tot de beste wegflitsers van de wereld hoort, of-niet-of-wel: Bobba!’

Alle jonge Gorgels tikten met hun Waakstok op de grond.

Dat is een teken van respect, dacht Melle. Hij had het Bobba laatst zien doen toen de Grijsje Gorgel langsliep.

Bobba frummelde wat verlegen aan de knopen van zijn Waakgorgeljas en riep: ‘Waakgorgels-in-opleiding, wat is, zeg-maar, het belangrijkste bij het wegflietsen, of-niet-of-wel?’

Eén van de jonge Waakgorgels stak zijn Waakstok in de lucht.

Bobba knikte naar hem.

‘Eh... ik denk, zeg-maar, de flitssnelheid, of-niet-of-wel,’ zei het Gorgeltje.

Bobba fronste zijn wenkbrauwen.

‘Bijna goed, of-niet-of-wel. De flitssnelheid is inderdaad belangrijk. Maar veel belangrijker, zeg-maar, is dat je weet *waar* je heen flitst, of-niet-of-wel. Zodra je ergens bent, moet je *altijd* helemaal om je heen kijken *waar* je naartoe kan flitsen als het nodig is, zeg-maar.’

Flits.

Weg was Bobba. Naast Meester Mokka dwarrelde alleen wat duinzand naar beneden.

Melles superogen speurden rond, en zagen het voetje van zijn eigen Waakgorgel verderop in het helmgras.

De Waakgorgels-in-opleiding praatten allemaal door elkaar heen.

‘Hier zit ik, of-niet-of-wel,’ riep Bobba.

De Waakgorgels draaiden zich om. Bobba kwam van achter een dichte pluk helmgras tevoorschijn. ‘Deze verstopplek had ik al helemaal gezien toen ik hier kwam aanlopen,’ riep hij trots.

Weer tikten de Waakgorgels uit respect met hun Waakstok op de grond.

Flits. Bobba stond weer naast Meester Mokka.

‘Dus wij willen dat jullie allemaal helemaal goed om je heen kijken en op dit moment, zeg-maar, een verstopplek kiezen,’ riep Meester Mokka. ‘Niet te ver en goed beschut, of-niet-of-wel. Op mijn teken flitsen jullie allemaal daarheen.’

Alle Waakgorgels gingen in de starthouding staan. Het was zo stil dat je alleen de wind kon horen suizen.

Melle koos met zijn superogen een grote struik tien meter verderop. Ook hij nam de starthouding aan.

Bobba liet een lange stilte vallen. ‘Zijn jullie klaar?’

De Waakgorgels-in-opleiding knikten gespannen. Hun wangen waren knalrood.

‘Oké, jullie zijn, zeg-maar, aan het waken over jullie Mensenkind. Jullie zijn net helemaal bezig om een korstje te kleien voor een schaafwond op hun knie. Plotseling hoor je iemand zachtjes de trap op lopen. De moeder of vader van het Mensenkind komt kijken of hij of zij een extra deken nodig heeft. De deurklink gaat langzaam naar beneden. Dit is het moment. Je moet wegflitsen. Ik ga nu aftellen... 3... 2...’

Melle spande zijn spieren aan.

‘1!’

Flits. Alle Waakgorgels-in-opleiding waren verdwenen.

Melle sprintte naar zijn struik en ging op zijn hurken zitten.

‘Au... Au...’ hoorde hij meerdere Waakgorgels boos roepen. Ze hadden per ongeluk dezelfde wegflits-plek gekozen en waren met hoge flitssnelheid op elkaar gebotst.

Bobba lachte. ‘Kleine Krulman, kom maar tevoorschijn...’

Melle kwam tevoorschijn.

De tranen liepen over Bobba's wangen. Hij had zijn handjes op zijn buik gelegd en stond krom van het lachen.

'Wat is er zo grappig, Bobba?' vroeg Melle.

14 Bobba lag inmiddels op de grond en sloeg met zijn Waakstok op het zand. Hij gierde het uit van de pret. Hij probeerde te praten, maar door de slappe lach lukte het niet. Na een minuut kwam hij hikkend van de lach overeind. Hij zocht steun bij zijn Waakstok.

'Ik hou van je, kleine Krulman, maar ik heb nog nooit iemand in mijn leven zo langzaam zien wegflitsen. Het duurde wel vijf seconden, of-niet-of-wel.' Weer bulderde Bobba het uit.

'Sta je me nu uit te lachen, Bobba?' vroeg Melle, een beetje geïrriteerd. Hij fronste zijn wenkbrauwen.

'Sorry, kleine Krulman,' hikte Bobba. 'Ik lach je niet uit, maar ik vond het gewoon zo grappig, of-niet-of-wel.'

Melle pakte zijn Waakstok als een speer vast. 'Bobba, let eens op!'

Hij nam een aanloop en gooide de stok wel twintig meter verder.

De Waakgorgels-in-opleiding tikten vanaf hun wegflits-plekjes met hun stok tegen de grond.

Melle gloeide van trots. 'Nu jij, Bobba,' zei hij.

Bobba stopte met lachen, legde zijn Waakstok in zijn hand en wierp hem ook weg.

Drie meter verderop kwam de stok in het zand neer.

Melle hoorde de Waakgorgels-in-opleiding gniffelen.

'Kijk, Waakgorgeltjes,' riep Meester Mokka. 'We hebben het gisteren gehad over EUG. Jouw Eigen Unieke Genadeklap die je bij jezelf moet zoeken om een Brutelaar te verslaan. Hier zien we, zeg-maar, een voorbeeld van EUS. Jouw Eigen Unieke Specialiteit. Bobba is een wegflitspecialist en de kleine Krulman is goed in Waakstok-werpen. Als ze die krachten bundelen zijn ze veel sterker.'

Alle jonge Gorgels knikten instemmend.

‘Dus de belangrijkste les is vandaag: samen ben je altijd sterker dan twee alleen.’

Meester Mokka wees naar een klein Gorgelmeisje. ‘Liene, kun jij even de Waakstok van de kleine Krulman terughalen?’

Het Waakgorgeltje flitste weg. Toen ze terugflitste en Melle zijn Waakstok overhandigde, keek ze trots naar haar klasgenoten. Melle zag dat ze het stoer vond om zijn Waakstok vastgehouden te hebben.

‘Kleine Krulman,’ zei Meester Mokka, ‘wil jij de Waakstok weer wegwerpen? En Bobba, wil jij hem zo snel mogelijk terughalen, zodat Melle nog een worp kan doen?’

Bobba ging naast Melle staan. Ze gaven elkaar een knipoog.

Melle nam een aanloop en gooide zijn Waakstok zo ver mogelijk weg.

Flits. Weg was Bobba.

De Waakstok landde boven op het duin. Vlak na de landing had Bobba hem al te pakken.

Flits! Binnen een tel lag de Waakstok alweer in Melles hand. Bobba stond hijgend naast hem.

‘*Repetitelabammie!*’ riepen de Waakgorgeltjes en ze klaptten in hun handen. ‘Ze willen dat we het nog een keer doen, of-niet-of-wel,’ zei Bobba lachend. Melle knikte. Hij deed een paar passen achteruit. Hij wilde zijn Waakstok-werprecord verbeteren.

De Waakgorgels-in-opleiding hielden hun adem in.

Melle nam een aanloop en liet de Waakstok precies op het laatste moment los.

Steeds hoger en hoger ging de stok de lucht in.

Zoefffff!

Rakelings suisde hij langs een enorme bruine vogel.

Miauuwww!

Een ijzingwekkende kreet schalde over de duinen. De vogel wijzigde van koers en kwam met zijn machtige vleugels recht op hen af.

Bijna alle Waakgorgels flitsten weg. Maar Bobba bleef staan en pakte vlug zijn Waakstok.

Melles mond viel open. Hij had nog nooit een zeearend in het echt gezien.
Hij pakte zijn Toverkijker.

Hij schrok. Op de rug van de vogel zag hij twee Gorgels zitten.

'Kijk daar, Bobba!' riep Melle.

16 De Gorgel flitste op zijn schouders om ook door de Toverkijker te kijken.

Ook Bobba schrok. 'Basibasihali!' riep hij keihard naar enkele jonge Gorgels die zich achter een struik hadden verstopt.

Ze flitsten weg.

Vlak voordat de grote zeearend landde, stond er al een oude Gorgel met een bril naast Melle en Bobba.

Het was de Grijsz Gorgel. Hij keek zorgelijk.

DÖNAR DE OERGORGEL

‘Huphuphaastelahammie!’ riep Jukko. ‘Ik hou hem, zeg-maar, bijna niet meer.’ Met één hand hield hij achter zich een vreemde Gorgel met een grijze woeste baard vast en met de andere hand de veren van de zeearend. Bobba en Melle renden naar de machtige vogel.

Krieekkk, krieeeeeekkkkk!

De grootste roofvogel van Europa krijste met zijn grote gele snavel naar Melle.

Voorzichtig pakte Melle de Gorgel van Jukko aan en legde hem op een stukje zacht mos.

Meteen begon de Gorgel luid te snurken. Melle moest een beetje lachen dat er zoveel geluid uit zo’n klein wezentje kon komen.

Ondertussen hielp Bobba zijn beste Gorgelvriend Jukko om van de vogel af te klimmen.

De Waakgorgels-in-opleiding vormden nieuwsgierig een kring om de oudere Gorgel en praatten druk door elkaar.

‘Dat is toch helemaal een Deense Bosgorgel?’ vroeg een klein Gorgeltje.

‘Nee joh, hij komt van veel noordelijker. Die Waakgorgeljas is van de vacht van een rendier gemaakt, of-niet-of-wel!’ antwoordde een Waakgorgelmeisje.

‘Alleen Grensgorgels dragen deze helmen,’ zei Meester Mokka.

De Gorgeltjes knikten.

‘Laat mij er helemaal bij, of-niet-of-wel,’ riep de Grijze Gorgel streng.

De Waakgorgeltjes-in-opleiding weken uit elkaar.

De Grijze Gorgel knielde naast de vreemde Gorgel en nam voorzichtig zijn helm af. Daaronder kwamen lange witte haarlokken tevoorschijn.

‘Dönar de Oergorgel!’ fluisterde de Grijze Gorgel.

Hij legde zijn oor op de borstkas van de stoere, snurkende Gorgel.

‘Eigenaardig, of-niet-of-wel,’ mompelde hij.

Toen zette hij zijn handen als een kom voor zijn mond, alsof hij heel hard

schreeuwde. Melle wist dat hij als niet-Gorgel dit hoge geluid niet kon horen.

Binnen een paar seconden kwam Gug, de sterkste Eilandgorgel, aangeflitst. Achter hem rende een groepje Geneesgorgels in hun witte jasjes met een houten brancard.

'Behoedelazachieszachies,' zei de Grijze Gorgel bezorgd.

Gug knikte en legde de snurkende Gorgel heel voorzichtig op de brancard. 'Bobba, moet je die spierbundels van Gug zien onder zijn korte mouwen,' fluisterde Melle.

Bobba knikte jaloers.

Een paar seconden later waren de Geneesgorgels met de slapende Oergorgel verdwenen in een konijnenhol twee duinen verderop.

Gug zette een houten bak met water voor de grote zeearend neer. De vogel begon er meteen gulzig uit te slurpen.

Bobba flitste naar Jukko die verderop op een stronk was gaan zitten. Jukko maakte grote gebaren toen Bobba iets vroeg. Snel liep Melle naar hen toe.

'We kwamen ze tegen tijdens een verkenning boven de Grens, op de toendra. Een groepje Gewone Groensnotbrutelaars,' hoorde hij Jukko

zeggen. ‘Dönar de Oergorgel en zijn persoonlijke Bewaakgorgel Braut waren voor één keer helemaal bij ons, omdat het nu nog de Veilige Tijd zou zijn. We rekenden erop dat de meeste Brutelaars nog net in hun zomerslaap zouden zijn, of-niet-of-wel, op een paar Waakbrutelaars na...’ Jukko stond op, pakte zijn Waakstok als een knuppel vast en sloeg ermee in de lucht.

19

Dat is de Eenzijdige-Waakstok-Knuppeltechniek, dacht Melle. Die beheerste hij zelf ook goed.

‘We werden verrast! Maar ik sloeg ze helemaal-samen-met-de-Grensgorgels allemaal weg, of-niet-of-wel,’ zei Jukko trots. ‘Het zijn misschien wel de simpelste Brutelaars om te verslaan. Zeker nu ze nog zwak zijn omdat het zo warm is...’

De Griuze Gorgel verscheen naast hen. Hij luisterde aandachtig mee.

‘Dus er was helemaal niets aan de hand, of-niet-of-wel,’ zei Jukko. ‘Tot de eerste Grensgorgel, zeg-maar, tijdens het gevecht opeens in slaap viel. En ook helemaal-hard begon te snurken, of-niet-of-wel.’

‘Hoe kan hij nou tijdens het vechten in slaap vallen?’ vroeg Melle.

‘Ja, dat vroeg ik mij ook af, kleine Krulman, of-niet-of-wel,’ antwoordde Jukko. ‘Opeens vielen er in het gevecht meerdere Grensgorgels naast mij in slaap. Ik kon ze niet wakker krijgen. Braut riep dat we de slapers gauw naar het hol in het berkenbos moesten dragen, of-niet-of-wel. Toen we bij het gevecht terugkwamen, zag ik dat we met veel te weinig Gorgels over waren. En er begonnen er steeds meer te gapen... en toen... en toen...’

Jukko barstte in tranen uit.

Bobba legde een arm om hem heen. ‘En toen heb jij Dönar de Oergorgel in veiligheid gebracht en ben je in één keer hierheen gevlogen.

Porroporroguggelbam, Jukko. Porroporroguggelbam!

Jukko kreeg er een blos van op zijn witte wangen. Hij gaapte en wreef in zijn ogen.

‘Nog één vraagje, Jukko,’ vroeg de Griuze Gorgel. ‘Was er iets vreemds of anders aan die Gewone Groensnotbrutelaars?’

Jukko dacht na, maar schudde zijn hoofd. Hij had moeite om zijn ogen open te houden.

‘Denk even heel goed na!’ zei de oude Gorgel dringend. Hij pakte Jukko vast en keek hem recht in zijn ogen.

‘Eehhhh... ja, ik geloof... zeg-maar... dat...’ Jukko werd slaperig.

20 De Grijsz Gorgel schudde zijn schouders om hem wakker te houden. ‘Ik moet het weten, Jukko!’

De Waakgorgel kon zijn hoofd bijna niet meer omhooghouden. ‘Eehhhh... missschien... zeg... maar... een klein paars stipje op z’n buikkk, of-niet... of-wwwwwwwwwwww...’

Jukko gaapte diep en viel toen achterover in de armen van Bobba. Meteen begon hij luid te snurken.

DE GRENSGORGELS

‘Gaaf het wel, Bobba?’ vroeg Melle. Hij ging naast hem op het zand zitten.

De Waakgorgel knikte, maar hij zag een beetje pips.

Melle zag nog net twee Geneesgorgels met de snurkende Jukko een konijnenhol in de verte in flitsen.

‘Waar kwam Jukko vandaan?’ vroeg hij.

Bobba zuchtte.

‘De Griuze Gorgel had Jukko dit jaar uitgekozen om op trainingskamp te gaan bij de Grensgorgels. Bobba was best jaloers op Jukko, zeg-maar, maar de Griuze Gorgel vond dat ik, zeg-maar, al genoeg avonturen heb gehad, of-niet-of-wel.’

‘Wat zijn Grensgorgels?’ vroeg Melle.

‘Kijk, kleine Krulman,’ zei Bobba. ‘Als de R uit de maand is, trekken de Brutelaars zich terug boven de poolcirkel, omdat het daar nog best koud en guur is. Want ze houden niet van warmte. De Grensgorgels wonen daar, zeg-maar, en bewaken de grens zodat er niet per ongeluk Brutelaars in de maanden zonder R de grens oversteken.’

Melle knikte. ‘Maar dat is toch hartstikke gevaarlijk voor Jukko?’

Bobba schudde zijn hoofd. ‘In de zomer zijn de meeste Brutelaars in zomerslaap. Dan zijn de Brutelaars die wel wakker zijn sowieso veel zwakker. Dus ik begrijp, zeg-maar, ook niet wat er is gebeurd... Hopelijk wordt hij snel weer helemaal wakker, of-niet-of-wel.’

Bobba keek opeens heel somber. Voorzichtig legde Melle zijn hand op de rug van zijn Gorgel.

‘Jukko is toch mijn beste vriend, zeg-maar,’ zei Bobba.

Melle voelde even een lichte steek van jaloezie in zijn buik.

‘Samen met jou natuurlijk, kleine Krulman,’ voegde Bobba eraan toe.

Opeens lag er een kleine gerimpelde hand op Bobba’s schouder.

‘Maak je helemaal geen zorgen, dappere Waakgorgel,’ zei de Griuze Gorgel met zijn typische lage stem. ‘De Geneesgorgels van ons Eiland zijn over

de hele wereld beroemd, of-niet-of-wel. Die hebben Dönar en Jukko aan het begin van de avond weer helemaal wakker, zeg-maar. En dan stuur ik Dukko de Doorsluisgorgel helemaal naar de Grens om te vertellen hoe ze alle Grensgorgels weer wakker kunnen krijgen.

22 Zoals de EGO ooit zei: “Het is maar een Storm in een Glas Gorgelbessensap.” Daar wilde hij mee zeggen dat soms dingen helemaal-erger lijken dan ze zijn, of-niet-of-wel.’

Bobba haalde opgelucht adem. ‘Ik denk trouwens dat u de kleine Krulman even uit moet leggen, zeg-maar, wie de EGO is,’ zei hij tegen de baas van de Eilandgorgels.

‘De Eerste Grijs Oergorgel toch?’ zei Melle stoer. Opa had het hem toevallig twee dagen geleden tijdens een wandeling verteld.

De Grijs Gorgel keek glimlachend naar Melle. ‘Je bent net zo slim als jouw opa, kleine Krulman.’

De eerste zonnestrallen van de dag kwamen achter de duinen tevoorschijn.

De Grijs Gorgel gaapte diep. ‘Ik heb geen Brutelaar nodig om lekker te snurken, of-niet-of-wel.’ Hij moest heel hard lachen om zijn eigen grap. En *flits*, weg was hij.

Meteen begonnen Bobba en Melle ook te gapen.

‘Zie ik je vanavond bij het Hoofdhol, of-niet-of-wel?’ vroeg Bobba. ‘Ik wil graag dat je me helpt met mijn Waakstok-werptechniek.’

Melle lachte. ‘Alleen als jij mij wat Flitstips geeft.’

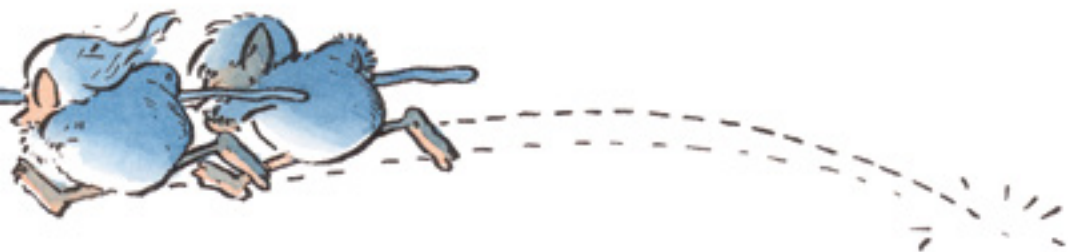
Bobba stak zijn duim omhoog. Hij zag er moe uit. Het was ook een drukke ochtend voor hem geweest, dacht Melle.

Ze tikten even met hun Waakstokken tegen elkaar. ‘*Daggeledeidam, KK!*’ riep Bobba.

‘*Dommeldommeltukjedam,*’ zei Melle lachend.

Flits.

Melle keek op zijn horloge. Het was 5.58 uur.

DE CAMPER

Melle rende naar huis en glipte door de achterdeur naar binnen.

Daar was het nog muisstil.

Hij sloop naar boven en kroop met z'n kleren aan zijn logeerbed in, want het was buiten toch frisser geweest dan hij verwachtte.

Melle haalde *Het Boek der Nederlandse Gorgels en Brutelaars* onder zijn kussen vandaan en bladerde het driftig door. Het zat vol met briefjes en aantekeningen van opa, papa en hemzelf. Na een paar minuten vond hij wat hij zocht: een levensechte tekening van een Gewone Groensnotbrutelaar. Hij pakte zijn vergrootglas van het nachtkastje en tuurde er een paar minuten door.

'Ik zie toch echt nergens... een paars stipje...' mompelde hij.

Hij legde het boek terug onder zijn kussen en viel na enkele minuten in slaap.

Toettttt! Buiten klonk een harde toeter. Melle schrok en zat meteen rechtop in bed.

Bam! De deur vloog open en zijn zusje Limoni stormde zijn kamer binnen.

Ze rende naar het raam.

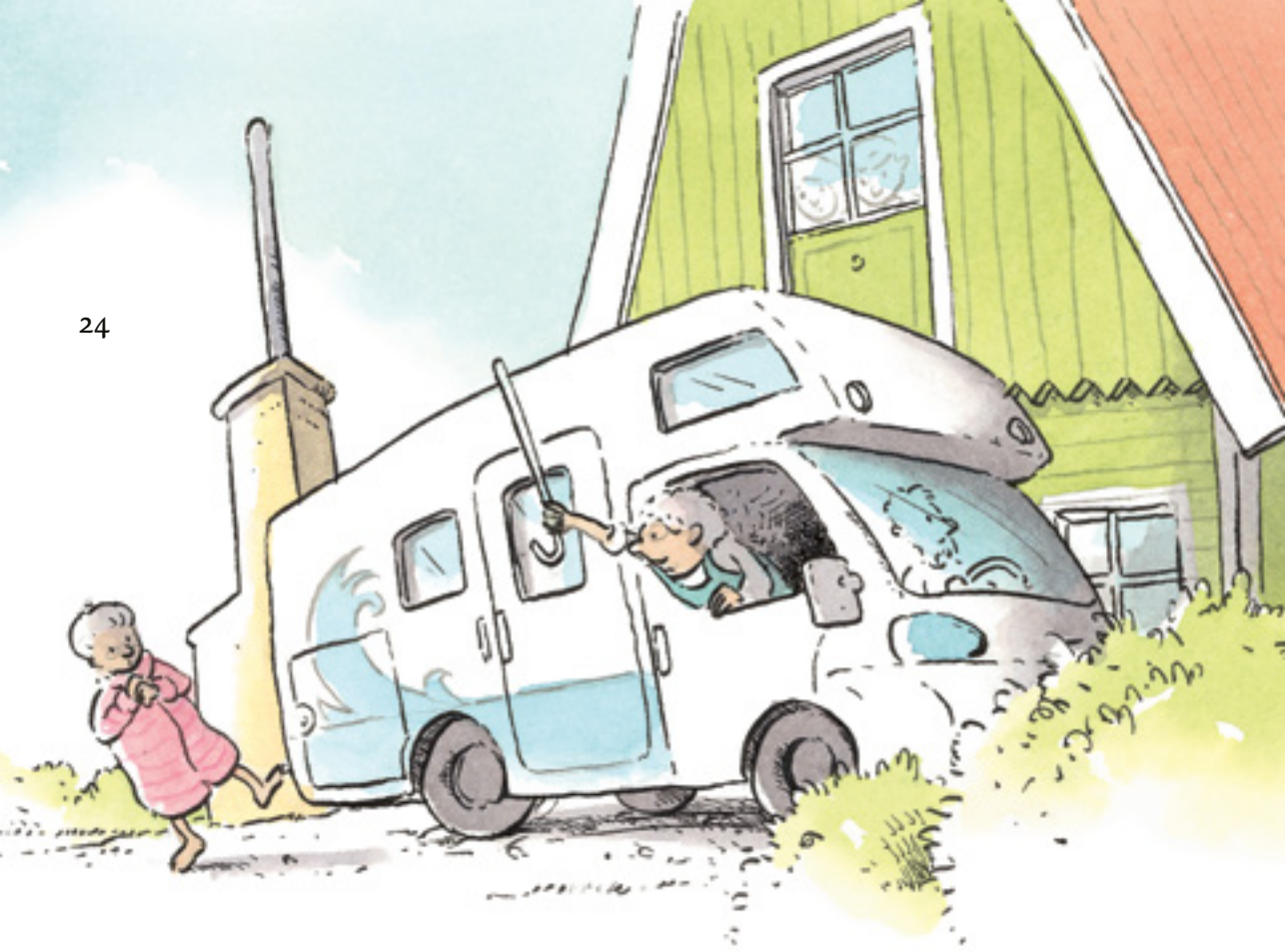
'Kijk, daar zijn opa en papa.'

Melle kwam uit bed. Limoni keek hem raar aan. 'Waarom slaap je in je kleren?'

'Ik heb vanmorgen heel vroeg meegedaan met de Flitsles van Meester Mokka,' zei Melle. 'Jij mag vast ook wel mee volgende keer. Belia was er ook.'

Limoni lachte. 'Nee dank je, ik ga dus echt niet zo vroeg mijn warme bed uit.'

Toet! Voor het huis stond een grote witte camper. Hij zag er oud en vies uit. Opa zwaaide met zijn stok uit het raampje en papa zat toeterend achter het stuur.

‘O... mijn droom is uitgekomen!’ riep oma, terwijl ze in haar badjas de voordeur uit huppelde. ‘Hij is nog mooier dan ik dacht.’

‘Heb je het nu over mij?’ grapte opa.

Oma streek met haar hand langs de zijkant van de camper. ‘Hij is nog wel wat vies, maar ik vind hem nu al prachtig. Ik kleed me even aan, want het is best frisjes en dan ga ik hem goed bekijken.’

Melle keek op zijn horloge. Het was 10.41 uur. Zó, ik heb nog lang geslapen, dacht hij.

Hij dacht aan wat er in de vroege ochtend was gebeurd. En ook al had de Grijze Gorgel gezegd dat het allemaal goed kwam, hij voelde toch een nerveuze kriebel in zijn buik.

‘Komen jullie kijken, lieverds?’ riep opa omhoog naar het zolderraam, waar Limoni en Melle met hun neuzen tegenaan geplakt stonden.

‘We komen eraan, opa!’ riep Melle. Hij rende naar beneden.

‘Wel even je voeten vegen voordat je binnenkomt,’ zei papa in de camper.

‘Ik had je schoenen gisteravond schoongemaakt, maar op een gekke manier waren ze vanmorgen weer vies,’ zei hij en hij knipoogde.

Papa en opa keken lachend naar elkaar. ‘Als het maar gezellig was met de Gorgels,’ fluisterde opa.

Melle glimlachte en zei: ‘Wat is dit vet, zeg!’ Hij plofte op een bankje aan een tafel midden in de camper.

Papa trok aan een hendeltje onder zijn stoel. *Zwiep*. De bestuurdersstoel draaide helemaal rond en papa zat in één keer tegenover hem.

‘Wat is dat?’ vroeg Melle. Hij wees naar iets wat op een aanrecht leek.

Opa liep ernaartoe en tilde twee deksels op.

‘Wowwwww, een gasfornuisje en een wasbak,’ zei Melle.

Opa trok het kastje naast de keuken open. ‘Kijk, er zit zelfs een koelkast in,’ zei hij trots.

‘Waar slapen jullie dan als jullie op de camping zijn, opa?’ vroeg Melle.

‘Dat zal ik je laten zien, makker,’ riep opa. Hij trok een gordijntje achter in de camper open. Een groot tweepersoonsbed met twee bedlampjes kwam tevoorschijn.

‘En waar slaap ik dan?’ grapte Melle.

‘Hier,’ zei opa. Hij wees naar een ruimte boven het stuur en de motorkap.

‘Jaaaaaaa!’ riep Melle. ‘Dat ziet er echt vet uit!’

Hij stond op en opende de deur in het midden van de camper, tegenover de koelkast. Erachter was een kleine ruimte met een wc’tje en een mini-wasbakje.

‘Hé, dat is handig. Ik wilde net gaan plassen en nu kan ik dat hier doen, opa,’ zei Melle.

‘Neeeee, niet doen!’ riep opa geschrokken. ‘De plas en de poep komt in een reservoir onder de wc en dan moet ik dat daarna schoonmaken. Je bent een lieve jongen, maar plassen doe je maar lekker in huis,’ zei hij lachend.

‘Kom, ik laat je nog een ruimte zien.’

Ze liepen naar buiten, naar de achterkant van de camper. Aan weerszijden zat laag een vierkante deur. Opa draaide aan een knop en deed de deuren allebei open.

‘Wowww... dat is een grote ruimte,’ zei Melle.

‘Dit noem je de garage van de camper. Hier kun je alle spullen kwijt zoals stoelen, een tafel en onze fietsen.’

Melle kroop erin. ‘Kijk, opa, ik kan hier zelfs bijna staan.’ Hij sprong door de ruimte. De hele camper schudde heen en weer.

‘Zo, volgens mij moet jij even rustig worden...’ zei opa. Voor de grap deed hij de deuren dicht.

‘Doe open!’ riep Melle lachend. ‘Het is daar hartstikke donker!’

Meteen deed opa de deur weer open.

‘Het is daar hartstikke donker!’ zei Melle.

Oma was inmiddels aangekleed en kwam terug naar buiten. Ze vloog opa om de hals.

‘Voorzichtig met m’n rug, mijn duifje!’ riep opa, maar oma luisterde niet.

‘Hier hebben we ons hele leven voor gespaard,’ zei ze. *Smak.* Ze gaf opa verliefd een zoen op zijn mond.

Opa bloosde.

‘Nu kunnen we eindelijk overal heen waar we willen,’ zei oma. Ze pakte opa’s armen en begon met hem te dansen. ‘Als eerste wil ik naar het Hoge Noorden, Bernard. Dat wil ik al mijn hele leven. Gaan we dan samen romantisch naar de beroemde watervallen in de fjorden kijken, en naar het noorderlicht? Mmm?’ vroeg ze dromerig.

Melle schrok. *Het Hoge Noorden, fjorden, noorderlicht?*

Hij dacht aan de vreemde slapende Gorgel die met Jukko was meegekomen. Hij voelde de kriebel in zijn buik weer. Hij draaide zich om. ‘Opa, mag ik even iets opzoeken op jouw computer?’

‘Natuurlijk makker,’ zei opa. ‘Je weet waar die staat.’

Melle deed in opa’s werkkamer de oude laptop aan en tikte bij de zoekmachine *Hoge Noorden* in. Hij had er natuurlijk weleens van gehoord, maar wist er eigenlijk weinig van af.

Hij drukte op *Afbeeldingen*.

Zijn mond viel open. Hij zag bergen met witte toppen, en watervallen van wel honderd meter hoog. Ook zag hij zee tussen steile bergwanden stromen. *De fjorden zijn heel populair*, stond eronder.

‘Ik begrijp wel waarom Bobba zo jaloers was op Jukko...’ mompelde hij.

Daarna tikte hij *Poolcirkel* in. Hij drukte weer op `ENTER`.

Er verscheen een kaart met een ronde lijn die onder de Noordpool liep, dwars door het Hoge Noorden. Hij las hardop: ‘Boven de poolcirkel komt de zon minimaal één dag per jaar niet op en gaat de zon minimaal één dag per jaar niet onder.’

Melle dacht na. Dus een aantal dagen blijft het daar de hele dag donker. Dat vinden piepjonge Brutelaars natuurlijk geweldig. En Gorgels ook. Maar het geldt ook omgekeerd. Waar moeten de Brutelaars blijven als de zon *niet* ondergaat? Dan kun je alleen maar een zomerslaap houden in je hol.

Ook zag hij foto’s van luchten vol groene lichtstralen. Hij klikte erop.

Het noorderlicht is een magisch, artistiek en sensationeel natuurverschijnsel.

Zou dat echt bestaan? dacht Melle. Dan begreep hij wel waarom oma naar het Hoge Noorden wilde.

Hij wilde de laptop net dichtdoen, toen zijn oog op een nieuwsbericht viel.
Eerste verkoudheidsgolf van het jaar in poolcirkelstad.
Vlug drukte hij op de link.

- 28 *De eerste verkoudheidsgolf van het jaar is een feit. Terwijl in heel Europa de zon nog schijnt, is er een heuse verkoudheidsgolf gaande in de 'poolcirkelstad'. 'Het is inderdaad wat vroeger dan normaal,' aldus de burgemeester. 'Er zijn veel zieken, zowel kinderen als volwassenen. Er is een heuse run op thermometers en zakdoekjes in de supermarkten.'*
'We hadden nog niet genoeg zakdoekjes ingekocht, omdat het nog zomer is,' zegt Björn Haaland, directeur van de supermarkt.
Maar de burgemeester maakt zich geen zorgen. 'Wij stammen af van de sterke Vikingen. Volgende week zijn we vast weer snotvrij.'

Melle voelde dat zijn hartslag omhoogging. Hij tikte *Poolcirkelstad* in in de zoekmachine.

Hij las alle informatie over de stad. Bij één zin bleef hij hangen. Hij las hem nog een keer. En nog een keer.

'O, néééé...' zei hij hardop. Geschrokken drukte hij op de knop *Afdrukken*.

De printer onder de tafel ratelde en even later spuugde hij de blaadjes uit met het artikel over de verkoudheidsgolf en de informatie over de stad.

Melle vouwde de twee papieren op en stak ze in zijn broekzak.

Dit moet ik aan de Grijsze Gorgel laten zien! dacht hij.

URGENTELASPOEDIESPOEDIE

29

De rest van de dag ging veel te langzaam voorbij. Melle keek de hele tijd op zijn horloge. Hij kon niet wachten tot het ging schemeren om naar de Gorgels te gaan.

‘Ga je mee wandelen, Melle?’ vroeg papa na de lunch. ‘De buurman van opa zegt dat er veel lepelaars bij de Geul zitten.’

Boven op het duin keek Melle razendsnel met zijn superogen door de Toverkijker van links naar rechts. ‘Een slechtvalk, twee wulpen, een blauwe kiekendief en drie tureluurs,’ mompelde hij.

Papa zuchtte. ‘Hé, laat je ook nog iets voor mij over?’

Melle lachte.

Toen ze thuiskwamen was het etenstijd. Oma had zalmmoten gemaakt met frietjes en broccoli. Thuis hield Melle niet zo van zalm en broccoli, maar als oma kookte was eigenlijk alles lekker.

‘Het is zalm uit het Hoge Noorden, lieverds,’ zei oma. ‘Zo komen opa en ik al een beetje in vakantiestemming.’

‘Wanneer vertrekken jullie?’ vroeg mama.

‘Begin september gaan we rijden,’ zei opa. ‘We varen een deel van de reis met een veerboot, want dat scheelt een paar dagen.’

Oma pakte opa’s hand. ‘Het voelt een beetje als een tweede huwelijksreis, lieverd.’

Melle zag dat opa een rood hoofd kreeg. ‘Opa, ben je nu aan het blozen?’

Opa gromde maar iedereen moest lachen.

Toen ze klaar waren met eten, stond Melle meteen op.

‘Wil je geen toetje, Melle?’ vroeg mama verbaasd. ‘Limoni en ik hebben een marmercake gebakken.’

‘Ik wil even terug naar de duinen, mama,’ zei Melle. ‘Gewoon... om... eh... nu misschien een kerkuil... eh... te zien,’ stotterde hij.

Opa, papa en Limoni keken hem meteen vragend aan.

‘Laat straks wel even weten of je hem gevonden hebt,’ zei Limoni. Ze gaf hem een vette knipoog.

‘Ja, ook aan mij,’ zei opa.

‘En aan mij!’ zei papa.

30 Ze begonnen te lachen. Alleen mama en oma begrepen de grap natuurlijk niet.

Melle rende het duin op. Hij wilde geen tijd verliezen. Waar was het Hoofdhol ook alweer?

De Eilandgorgels wisselden elke week van konijnenhol om altijd goed verstopt te zijn voor eventuele Kotsbalgers.

Links van de Geul rende hij een duin op. ‘Het moet hier toch ergens zijn,’ mompelde hij.

Plok. Melle voelde weer een tik op z’n enkel.

‘Au!’

‘Het Hoofdhol is nu toch helemaal daar, of-niet-of-wel, kleine Krulman.’

Bobba wees lachend met z’n Waakstok naar een kleine duin verderop.

‘Ssst!’ Bobba stak zijn hand omhoog. Zijn spitse oren stonden rechtoverreind en gingen langzaam heen en weer.

Melle hoorde alleen het suizen van de wind.

‘We moeten nu naar het Hoofdhol, zegt de Grijze Gorgel. Er is nieuws over Jukko en Dönar,’ vertaalde Bobba.

Samen renden ze erheen.

Bij het Hoofdhol stond al een menigte Gorgels. Met in het midden vier Geneesgorgels. Ze hadden donkere wallen onder hun ogen en zagen lijkkbleek.

‘Maar-je-kunt-toch-gewoon-Hete-Duindoornsambal-onder-hun-neus-smeren?’ vroeg een Omagorgel. ‘Dat-werkte-bij-mijn-kinderen-altijd-als-ze-niet-hun-bed-uit-wilden.’

‘Dat-hebben-we-helemaal-uiteraard-geprobeerd,’ zei de oudste Geneesgorgel. ‘En-pittige-Gorgelbessensap-Zeekraalpeper-Brandnetelzalf... helemaal-ja-of-nee-alles! Zelfs-met-Horzelgif-bleven-ze allebei-snurken.’

Iedereen praatte door elkaar. Melle was inmiddels zo vertrouwd met het Gorgels dat hij het goed kon verstaan, maar als ze zo snel praatten was het net een andere taal.

De Grijze Gorgel stak zijn hand omhoog.

Hij hield een lange stilte en sloot zijn ogen.

31

Toen hij ze weer opende, sprak hij langzaam. ‘Onze Geneesgorgels behoren, zeg-maar, tot de beste van de wereld. Als zij zeggen dat ze er alles aan gedaan hebben, geloof ik dat helemaal, of-niet-of-wel.

Dit is sinds de Eerste Grote Gorgel-ziekte in 1918 niet meer voorgekomen.

Ik moet nadenken, lieve Gorgels. Laat me maar even alleen.

Urgentelaspoediespoedie! riep de Grijze Gorgel en hij liep het hol in.

Melle zag dat alle Gorgels schrokken.

Flits! Flits!

Meteen flitsten ze allemaal weg.

‘Als de GG dat zegt, is-het-helemaal-een-noodsituatie,’ fluisterde Bobba in Melles oor.

‘Ja maar, ik moet echt nog iets zeggen tegen de Grijze...’ probeerde Melle.

Bobba onderbrak hem en schudde zijn hoofd. ‘Je kunt-hem-nu-echt-niet-storen, alleen...’

Flits.

‘... alleen als het, zeg-maar, heel-belangrijk is!’ zei een lage stem achter hen.

Hoe de Oergorgel daar zo snel kwam, verraste Melle. Hij had hem net nog het Hoofdhol in zien lopen.

‘Ik denk wel dat het belangrijk is, Grijze Gorgel,’ zei Melle. Hij trok het verkreukelde artikel uit zijn zak en legde het op de grond.

Snel las de Grijze Gorgel over de poolcirkelstad.

‘Zo’n verkoudheidsgolfje kan weleens voorkomen, kleine Krulman. Zelfs in de zomer. Dat krijg je nu eenmaal als je vlak bij de Grens woont, of-niet-of-wel.’

Melle knikte en pakte het andere papier uit zijn zak. ‘Dat begrijp ik, maar toen vond ik dit over deze stad.’

Hij las de zin voor die hem was opgevallen. ‘De “poolcirkelstad” ligt 8 kilometer ten zuiden van de poolcirkel.’

‘Onmogelijk,’ zei Bobba geschrokken. ‘De R is nog niet in de maand. Waarom hebben de Grensgorgels de Brutelaars dan niet tegengehouden?’ De Grije Gorgel sloot weer zijn ogen. Je hoorde zijn hersenen bijna kraken van het denken.

32 ‘*Dankeliedamdam*, Melle, voor deze informatie. Laat me nu maar even met rust allebei, of-niet-of-wel. Of zijn ze allemáál in slaap gevallen?’ Langzaam liep hij met zijn kromme Waakstok het hoogste duin van het Eiland op. Melle en Bobba zagen hem op de top heen en weer lopen. Het werd nu bijna donker. Veel Gorgels kwamen bij Melle en Bobba staan. Niemand zei iets. Iedereen keek naar het Hoge Duin. Ze voelden allemaal dat er iets ging gebeuren. Plotseling stond de Grije Gorgel stil. Melle hoorde hem onverstaanbaar mompelen. Toen richtte hij zich tot de Gorgels beneden aan het duin. ‘*Urgentelaspoediespoedie*, Waakgorgels. Ik heb geen andere keuze!’ De Grije Gorgel stak zijn Waakstok hoog in de lucht en riep zo hard als hij kon: ‘*Gorgelagorgelacollectabambam!*’
Kaboem!

Een enorme lichtflits schoot als een vuurpijl uit zijn Waakstok. Er waren al een paar sterren zichtbaar. In hun midden was nu een grote felle ster met een staart verschenen. Melle keek naar de Gorgels. Ze hadden elkaar allemaal een hand gegeven en keken verbijsterd naar de hemel.

HET GEHEIM

33

Gug ging op een graspolletje staan. ‘Dit is, zeg-maar, géén-oefening! Ik herhaal. Dit is géén-oefening, of-niet-of-wel. Iedereen weet wat hij helemaal-moet-doen, of-niet-of-wel!’ schreeuwde hij met trillende stem. De Gorgels flitsten in verschillende richtingen weg.

Melle keek naar Bobba. Die had rode blosjes op zijn wangen van de spanning.

‘Bobba, wat gebeurt er allemaal?’ vroeg hij.

‘Nu-even-niet, kleine Krulman,’ mopperde Bobba. ‘Ik mag hier niets over zeggen, of-niet-of-wel. Ik moet nu helemaal-weg. Ik zit in het Gorgelbessenteam. Zelfs dat mag ik, zeg-maar, niet-zeggen, of-niet-of-wel.’
Flits!

Weg was de Waakgorgel.

Melle stond helemaal alleen in de duinen. Hij voelde een rilling over zijn rug lopen. Nu de avondzon was verdwenen, werd het fris.

Bobba heeft nog nooit iets geheim voor me gehouden, dacht hij. Ik dacht dat hij mijn vriend was.

Met een naar gevoel liep hij terug naar het huis van opa en oma.

Toen hij van het laatste duin af daalde, stonden opa en papa in de tuin.

‘Mijn ogen kunnen het niet meer goed zien,’ hoorde Melle opa zeggen. ‘Dus je moet echt even goed beschrijven wat je ziet, zoon.’

‘Rechts van het sterrenbeeld de Grote Beer staat opeens een heel felle ster met een staart. Het lijkt wel een komeet of zo. Of een nieuwe planeet!’ zei papa opgewonden.

Opa schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht even... nee... dat kan bijna niet. Dat is al meer dan honderd jaar geleden...’ mompelde hij.

Melle had geen zin in een gesprek. Hij ‘flitste’ links om opa en papa heen naar de achterdeur en liep binnen vlug langs oma en mama, die een spelletje Rummikub aan het spelen waren.